

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 932/2016-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. decembra 2016 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pp 179/2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. decembra 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4 Pp 179/2014 (ďalej len „konanie okresného súdu“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 23. októbra 2014 okresnému súdu žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Dňa 10. decembra 2014 okresný súd na verejnom zasadnutí žiadosť sťažovateľa o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody zamietol. Sťažovateľ proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) tak, že ju *„zamietol“*.

Sťažovateľ uvádza, že od decembra 2015 opakovane žiada okresný súd o nahliadnutie do spisu vedeného v napadnutom konaní z dôvodu, že chce podať mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, pretože sa domnieva, že v napadnutom konaní bolo porušené jeho právo na obhajobu. Okresný súd mu však ani dosiaľ do spisu nahliadnuť neumožnil, dokonca mu v tejto súvislosti nezaslal ani žiadnu odpoveď na jeho opakované žiadosti. Zastáva názor, že okresný súd zámerne ignoruje jeho žiadosti o nahliadnutie do spisu, a tým mu závažným spôsobom bráni vo veci podať dovolanie.

Sťažovateľ na podporu svojich tvrdení o porušení základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poukazuje aj na judikatúru ústavného súdu – II. ÚS 55/98, I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02, I. ÚS 148/06.

Sťažovateľ uvádza, že okresný súd je už takmer rok nečinný a že túto dobu vzhľadom na predmet konania považuje za neprimerane dlhú, a preto vzhľadom na túto *„dlhodobú nečinnosť (resp. nízku efektívnosť procesných úkonov) Okresného súdu kvalifikujem jeho doterajší postup v posudzovanom konaní ako postup, ktorým došlo k prietahom, ktoré neboli spôsobené zložitou veci ani správaním účastníka konania, ale postupom Okresného súdu“*. Zastáva názor, že v danom prípade je potrebné toto *„konanie, resp. nekonanie“* okresného súdu považovať *„za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru“*.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd prijal tento nález:

„a) Okresný súd Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 PP 179/2014 porušil základné práva [REDAKOVANÉ], aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a právo na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

b) Okresnému súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 4 PP 179/2014 prikazuje konať vo veci bez zbytočných prietáhov.

c) [REDAKOVANÉ] priznáva primerané finančné zadosťučinenie v sume 250 000 Eur..., ktoré je mi Okresný súd Trnava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Sťažovateľ zároveň žiada ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z dôvodu, že nemá dostatok finančných prostriedkov, aby si mohol sám v konaní pred ústavným súdom zvoliť advokáta.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Jedným z dôvodov, pre ktoré ústavný súd môže odmietnuť sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, je jej zjavná neopodstatnenosť. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo rozhodnutím orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Predmetom predbežného prerokovania sťažnosti bolo sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní z dôvodu, že okresný súd mu od decembra 2015 až dosiaľ napriek jeho viacerým žiadostiam neumožnil nahliadnuť do spisu vedeného pod sp. zn. 4 PP 179/2014.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“, ktoré je garantované v čl. 48 ods. 2 ústavy, osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote“, preto nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01).

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu (IV. ÚS 205/03, IV. ÚS 225/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, II. ÚS 32/00, III. ÚS 20/00, II. ÚS 12/01, IV. ÚS 37/02, III. ÚS 109/03, II. ÚS 478/2010) sa ochrana základnému právu vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva označenými orgánmi verejnej moci (v tomto prípade okresným súdom, pozn.) ešte trvalo. Ak v čase, keď došla s'ťažnosť ústavnému súdu, už nedochádza k porušovaniu označeného základného práva, ústavný súd s'ťažnosť zásadne odmietne ako zjavne neopodstatnenú (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ako zjavne neopodstatnenú ústavný súd podľa doterajšej judikatúry odmietne tiež s'ťažnosť, prostredníctvom ktorej s'ťažovateľ namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v takom konaní pred všeobecným súdom, v ktorom už príslušný súd meritórne rozhodol pred podaním s'ťažnosti ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 223/2010, II. ÚS 659/2014).

Zo s'ťažnosti vyplýva, že s'ťažovateľ podal 23. októbra 2014 okresnému súdu žiadosť o podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o ktorej okresný súd rozhodol

10. decembra 2014 na verejnom zasadnutí tak, že ju zamietol. Sťažovateľ proti rozhodnutiu okresného súdu podal sťažnosť, ktorú krajský súd zamietol.

V rámci prípravy na predbežné prerokovanie sťažnosti ústavný súd prostredníctvom okresného súdu zistil, že napadnuté konanie bolo právoplatne skončené 24. februára 2015.

Vzhľadom na uvedené a v súlade s doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavného súdu neprichádza preto do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v označenom konaní po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Keďže ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími jeho požiadavkami obsiahnutými v petite jeho sťažnosti.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd uvádza, že s poukazom na dôvody, pre ktoré rozhodol o odmietnutí sťažnosti, sa z dôvodu hospodárnosti konania už nezaoberal otázkou odstránenia procesnej prekážky konania spočívajúcej v nedostatku kvalifikovaného právneho zastúpenia sťažovateľa, pretože dôvod, pre ktoré ústavný súd rozhodol o odmietnutí sťažnosti, by nebol odstrániteľný ani prostredníctvom právneho zástupcu.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. decembra 2016